

JAARGANG 21

JUNI 2024

NR. 6 - 226

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Vermaning en bemoediging

4 DE GAVE VAN DE HEILIGE GEEST

Handelingen 1:1-14

6 UIT DE DUISTERNIS NAAR HET LICHT

De overgang naar het Koninkrijk van God

Onze zonden zijn vergeven en die kunnen ons nooit meer aanklagen.

7 INLEIDING OP HET BOEK HANDELINGEN

Over de verdeling van het werk

9 WOORDSTUDIE

Hoe eindigt 2 Petrus 3:10?

10 HET BOEK PREDIKER

Deel 11 - Een en Al Vluchtigheid

Gebed vereist rust en vertrouwen, ook al is de aanleiding om te bidden nog zo dringend.

12 IN DE STORM

Handelingen 27:20-22; 28:1

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

VERMANING EN BEMOEDIGING

Gerard Kramer

In dit nummer van Rechtstreeks staan artikelen waarin wij zowel vermaand als bemoedigd worden. De Heer doet beide dingen met ons, soms zelfs kort na elkaar. Dat is de gedachte die bij me opkwam toen ik de artikelen alvast doornam:

In zijn artikel 'De gave van de Heilige Geest' komt een passage voor waarin A. Ladrière het denken van de apostelen vóór en na de uitstorting van de Heilige Geest met elkaar vergelijkt:

'Het hart van de apostelen was nog altijd op de aardse dingen gericht. Zij zagen in Jezus alleen de Persoon die Zijn regering over Israël zou vestigen. De oorzaak daarvan was dat zij de Geest nog niet hadden ontvangen. Toen de Heilige Geest eenmaal uit de hemel was neergedaald, richtte Hij hun blikken en gedachten naar de hemel. Straks zal de Heer in heerlijkheid verschijnen, en dan zal het overblijfsel Hem herkennen en rouw bedrijven en treuren, zoals men treurt over een enige zoon.'

Hugo Bouter besluit zijn artikel 'Uit de duisternis tot het licht, de overgang naar het koninkrijk van God' met een kernachtige samenvatting:

'Wij hebben dus alle redenen om de Vader met blijdschap te danken:

- 1. Hij heeft ons voorbereid voor het erfdeel van de heiligen in het licht.*
- 2. Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis.*
- 3. Hij heeft ons overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.*
- 4. In Zijn geliefde Zoon hebben wij de verlossing, de vergeving van de zonden.'*

Kris Tavernier geeft een inleiding op het boek Handelingen. Hij maakt daarin de volgende opmerking:

'Het boek Handelingen bevat niet zozeer de 'handelingen van de apostelen', als wel de 'handelingen van de Heilige Geest' – echter door middel van de apostelen. De naam 'Heilige Geest' komt meer dan vijftig keer voor in dit boek. De apostelen waren zendelingen, getuigen, en zo is het met alle gelovigen sindsdien. Mensen zijn de instrumenten geworden in de werkzame hand van God, die nog steeds verder gaat met het zoeken en redden van het verlorene (Luk. 19:10). Het evangelie, de blijde boodschap, gaat over heel de aarde. Het begon in Jeruzalem en het gaat over heel de aarde, tot in de kern van het toenmalige wereldrijk (Rome).'

De WoordStudie gaat deze keer over de vraag hoe 2 Petrus 3:10 eindigt. Zullen de aarde en de werken daarop uiteindelijk verbranden, of gevonden worden? Hoe komt het dat we dat niet helemaal zeker weten? Het artikel sluit af met de opmerking:

'Hoe dan ook geldt: Niets en niemand ontsnapt aan Gods onderzoekend oog! De schrijver van de brief aan de Hebreëën schrijft: 'Immers, onze God is een verterend vuur' (Hebr. 12:29; vgl. Deut. 4:24), en op een andere plaats: 'En geen schepsel is voor Hem onzichtbaar, maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Hem met Wie wij te doen hebben' (Hebr. 4:13).'

In het artikel van Ger de Koning over Prediker komt het naderen tot God ter sprake. Daarbij wordt opgemerkt:

'Gebet vereist rust en vertrouwen, ook al is de aanleiding om te bidden nog zo dringend. De eerste bijeenkomst van de gemeente om te bidden geeft een mooi voorbeeld (Hand. 4:24-31). We lezen eerst dat de gemeente tot God nadert om Hem te aanbidden. Vervolgens wordt de Schrift aangehaald en dan komt de smeekbede, gevolgd door het antwoord. De veelheid van woorden die de dwaas in Gods tegenwoordigheid gebruikt, is het gepraat dat vergeleken kan worden met een droom die ontstaat door veel bezigheid. Het gepraat van de dwaas is net zo onwerkelijk als een droom. Een overmaat aan woorden moet wel tot dwaasheid leiden, evenals een overmaat aan bedrijvigheid tot warrige dromen leidt.'

Dit nummer eindigt met een kort artikel van Johan Schep over de storm die Paulus meemaakte op weg naar Rome. Daarin staat de volgende leerzame observatie:

'In het pad van de gehoorzaamheid ondervond Paulus een periode zonder licht en zonder eten (Hand. 27:20). Het pijnlijke was dat zij niet naar Paulus hadden geluisterd. Daarom zat hij als gevolg van hun eigenwijsheid met hen in dezelfde storm. Paulus was omringd door mensen die alle hoop opgegeven hadden (Hand. 27:10-11). Gods Woord werd net zoals nu genegeerd. Zij waren wel gewaarschuwd!'

Veel zegen toegewenst bij het lezen van dit nieuwe nummer van Rechtstreeks! Namens de redactie, Gerard Kramer

DE GAVE VAN DE HEILIGE GEEST

HANDELINGEN 1:1-14

A. Ladrière

In bovengenoemd gedeelte in Handelingen 1 staan we op een geheel nieuwe grondslag, die van de opstanding van Jezus Christus. Hij bleef 40 dagen bij Zijn discipelen na Zijn opstanding en gaf hun vele bewijzen dat Hij Dezelfde was die zij gekend hadden. Hij was op het kruis gestorven, maar als Overwinnaar uit het graf opgestaan. Al de tijd die Hij bij Zijn discipelen doorbracht na Zijn opstanding, heeft Hij in hun harten gegrift dat Hij wel Dezelfde was die Hij was geweest in de drie en een half jaar ervoor bij hen op aarde, voordat Hij inging in dit opstandingsleven. Het is een onvergankelijk leven, waarin ook wij door Hem zijn geplaatst, hoewel wij nog in onze sterfelijke lichamen verkeren. De verlossing van ons lichaam zal ook spoedig plaatsvinden, maar wat onze ziel betreft staan wij al op het terrein van de opstanding.

Toen de Heer Jezus op het punt stond Zijn discipelen te verlaten, waren hun harten bang, want als Hij er niet meer was, ontbrak hun alles. Maar wat nog erger was, Jezus had hun gezegd dat Petrus Hem zou verloochenen en dat Judas Hem zou verraden. Wij kunnen ons geen denkbeeld vormen van de droefheid die hun harten in die ogenblikken moet hebben vervuld! De teerheid, de liefde van de Heer Jezus kon hun dan ook een kostelijke troost bieden. Hij gaf hun de belofte van Zijn wederkomst en van de komst van de Trooster (Joh. 14).

We vinden nog een derde thema in Johannes 17. In Zijn gebed tot de Vader beveelt Hij Zijn discipelen aan in de handen van de Vader, maar dat geldt niet alleen voor de apostelen. *'Heilige Vader: bewaar hen in Uw naam die U Mij hebt gegeven'* (Joh. 17:11). Het is ook voor ons: *'En Ik vraag niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven'* (Joh. 17:20). Dit gebed van de Heer Jezus geldt dus ook voor ons, hoe kostbaar is dat! In het begin van het boek Handelingen staat de Heer op het punt de Zijnen te verlaten. Maar Hij verlaat hen niet, voordat Hij hen aan beide beloften herinnert:

1. De komst van de Heilige Geest.
2. En Zijn aanstaande wederkomst.

Het hart van de apostelen was nog altijd op de aardse dingen gericht. Zij zagen in Jezus alleen de Persoon die Zijn regering over Israël zou vestigen. De oorzaak daarvan was dat zij de Heilige Geest nog niet hadden ontvangen. Toen de Heilige Geest eenmaal uit de hemel was neergedaald, richtte Hij hun blikken en gedachten naar de hemel. Straks zal de Heer in heerlijkheid verschijnen, en dan zal het overblijfsel Hem herkennen en rouw bedrijven en treuren, zoals men treurt over een enige zoon.

In vers 8 bevestigt de Heer de belofte van de komst van de Heilige Geest. Tot op dat ogenblik deden de apostelen er goed aan om de Heilige Geest te vragen. Dat was wettig,

want Hij was beloofd. *'Hoeveel te meer zal de Vader die van de hemel is, de Heilige Geest geven aan hen die er Hem om bidden'* (Luk. 11:13). *'Maar'*, zei Hij, *'wanneer de Voorspraak is gekomen, die Ik u zal zenden van de Vader, de Geest van de waarheid die van de Vader uitgaat, zal Die van Mij getuigen'* (Joh. 15:26). Als gegeven is wat beloofd is, hebben wij dan nog nodig te vragen? Zeker niet. De komst van de Heilige Geest heeft plaats gehad in Handelingen 2, om eeuwig bij ons te blijven (Joh.14:16). De uitstorting van de Heilige Geest had plaats op de Pinksterdag en Hij blijft voor altijd bij de gelovigen.

Een belangrijk feit in ons gedeelte is de hemelvaart van de Heer Jezus. Dezelfde Jezus Die zondaars had ontmoet in het huis van Simon en de arme Samaritaanse had opgezocht en gered bij de put van Sichar, Die aan het kruis had gehangen naast een rover, zien wij nu opgestaan na Zijn overwinning op de satan en de dood. Hij had hetzelfde hart, dezelfde liefde als toen Hij te midden van Zijn discipelen leefde. Hij is Dezelfde, gisteren, heden en tot in eeuwigheid. In Zijn leven op aarde, in de hemel, in de tegenwoordigheid van de Vader en in de eeuwigheid. Wat is dat heerlijk!

Toen Hij klaar was om met Zijn discipelen te spreken, nam de kracht van God Hem op in de hemel om Hem te verhogen. Om Hem te verheffen van de plaats waar Hij was neergedaald en Hem aan de rechterhand van de Majesteit eenplaats te geven. Daar is Hij nu, gekroond met heerlijkheid en eer, niet alleen als de Zoon van God maar ook als de Zoon des mensen. In Lukas 24:50-53 zien we de laatste ogenblikken van de Heer met Zijn discipelen en de manier waarop Hij van hen wegging. Terwijl Hij hen zegende, verliet Hij hen om naar Zijn God en Vader te gaan in een houding die uitdrukte wat er in Zijn hart was in genegenheid voor hen. Het laatste wat ze van Hem zagen was een zegenende Heiland. Het gevolg daarvan was dan ook vreugde en aanbidding in hun harten. De Heer had hun Zijn beloften gegeven over Zijn wederkomst en van het neerdalen van de Heilige Geest. Hij had Zijn handen opgeheven om hen te zegenen. Wat deden de discipelen? *'Zij waren voortdurend in de tempel en prezen en zegenden God.'*

In Handelingen 2 zien wij de vrucht van de hemelvaart van de Heer Jezus. Hij zond de beloofde Geest. God kon geen zielen met Zijn Geest verzegelen, die door de zonde bezoedeld waren. Daarom kon Hij Zijn Geest pas zenden, nadat het werk van de verzoening volbracht was en Christus verhoogd was in de heerlijkheid. Toen zond God Zijn Geest en verzegelde alle verlost van de Heer, allen die geloofd hadden.

Maar zal men zeggen, de Heilige Geest die neerdaalde op de Pinksterdag, liet in vreemde talen spreken en wonderen verrichten en zo is het niet bij ons. Lees Efeze 1:13-15. De Heilige Geest werkt eerst om zielen tot Christus te leiden en hen te bekeren. Dan gaat Hij hen verzegelen die geloofd hebben en komt in hen wonen. Men hoort eerst het Woord van de waarheid. Het is geen woord van oordeel en veroordeling, maar het evangelie van ons heil, de blijde boodschap dat Jezus ons heeft gered. Maar het horen van het evangelie van de behoudenis is niet alles. Het Woord is betrouwbaar en alle aanneming waard: dat u geloofd hebt. Dat is het punt waarop het aankomt. Omdat God zegt dat het een betrouwbaar woord is, moet ik het zegel zetten op de waarheid van God en dat doe ik door te geloven wat Hij zegt (Joh. 3:33).

Wat gebeurt er dan? Dan zet God Zijn zegel op mij: 'U bent verzegeld met de Heilige Geest der belofte.' Deze Geest is niet alleen op de apostelen gekomen, op de Pinksterdag, maar ook op de Efeziërs (Ef. 1:14). De Heilige Geest woonde in de gelovigen in Efeze, dat is nu ook met ons het geval. God zet Zijn zegel op ons. Wat zijn daarvan de gevolgen? De Heilige Geest wordt gezien als wonend in mijn lichaam, Zijn tempel (1 Kor. 3:16). Is dat niet ernstig te weten dat wij de tempel zijn van de Heilige Geest, een heiligdom voor God? Er wordt dan ook gezegd: *'En bedroeft de Heilige Geest van God niet, met Wie u verzegeld bent tot de dag van de verlossing'* (Ef. 4:30). Telkens als we zonde bedrijven, in gedachten, woorden of in daden, bedroeven we de Heilige Geest.

Een ander gevolg staat in Romeinen 8:15-16, waar we lezen: *'Want u hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar u hebt ontvangen een geest van zoonchap, waardoor wij roepen: Abba, Vader! De Geest Zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn'*. Door de Heilige Geest is de liefde van God in onze harten uitgestort. Hij leert ons de liefde kennen, die God voor ons heeft. Het is de liefde die Hij heeft bewezen door ons Zijn Zoon te geven. In de volmaakte liefde is geen vrees. Wij hebben de Geest van aanbidding ontvangen, waardoor wij roepen: Abba Vader. Dat is de geest van kinderen die hun Vader kennen in de zekerheid van hun aanneming.

Er is nog iets anders bij de gave van de Heilige Geest, want Hij is de Trooster die God ons heeft gegeven in de afwezigheid van de Heer. Hij richt onze gedachten en genegenheden op Hem in de hemel: *'Maar wanneer Hij is gekomen, de Geest van de waarheid, zal Hij u in de hele waarheid leiden'* (Joh. 16:13). Wij hebben een Gids te midden van alle onrust in de wereld. Wij hebben het Woord van God, en wij hebben de Geest om dat te verklaren en ons in alle waarheid te leiden: *'Want Hij zal vanuit Zichzelf niet spreken, maar alles wat Hij zal horen, zal Hij spreken en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.'* Hij zegt ons ook wat met deze arme wereld zal gebeuren en wat ons deel zal zijn: de heerlijkheid met Jezus. *'Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal uit het mijne nemen en het u verkondigen.'* (Joh. 16:14). Hij spreekt ons over de heerlijkheid van Christus, over Wie Hij is en wat Hij voor ons doet, en Hij leidt onze gedachten naar Christus in de heerlijkheid. Hij ontvouwt steeds meer de heerlijkheid van Christus voor onze ogen. Willen wij lijken op Christus in onze wandel op aarde, door de kracht van de Heilige Geest kan het. Wij moeten een brief van Christus zijn, gekend en gelezen door alle mensen. Stefanus was een brief van Christus en hij werd veranderd naar hetzelfde beeld, terwijl Hij Christus aanschouwde (Hand. 7:55).

Wij hebben daarvan ook een beeld in Rebekka. Zij had gezegd: 'Ik zal met deze man trekken' en zolang zij door de woestijn trokken, leerde Eliëzer haar Izak kennen en alle rijkdommen van de erfgenaam, zodat Rebekka Izak kende toen zij aan hem werd voorgesteld. Zo is het nu ook met ons. De Heilige Geest neemt de dingen van Christus om die ons te verkondigen.

Nog een laatste opmerking. Wij hebben gezien:

1. De Heilige Geest in ons wonend;
2. De Geest van aanneming, die ons brengt in de positie van kinderen tegenover de Vader;
3. De Trooster, die de dingen uit Christus neemt om die ons te verkondigen;
4. De Gids, die ons het Woord verklaart en ons in alle waarheid leidt;
5. De Heilige Geest verenigt ons met Christus in de hemel.

Tussen die kostbare Heiland in de hemel en onszelf bestaat een nauwe band: *'Maar wie de Heer aanhangt, is een geest met Hem'* (1 Kor. 6:17). Er is dus een persoonlijke vereniging van de gelovige met Christus door de Geest; en wat wonderlijk is, alle gelovigen samen vormen door de Heilige Geest het lichaam van Christus. 'Er is één lichaam en één Geest en wij zijn leden van elkaar (Ef. 4:4; 1 Kor. 12:20,27). Paulus had al een indruk van deze waarheid gehad, toen hij op de weg naar Damaskus werd tegengehouden. De kracht van de Heer had hem ter aarde geworpen en hem geopenbaard dat hij Hemzelf raakte, als hij de geringste gelovige vervolgde. Hoe dierbaar zijn wij voor Hem, doordat wij leden van Zijn lichaam zijn. Maar waar is het Hoofd van het lichaam? In de hemel. Het Hoofd is hemels, en zouden de leden dan een andere natuur kunnen hebben? Nee, een christen is van de hemel, omdat zijn Hoofd hemels is. Hij is gezet in de hemelse gewesten in Christus en moet op aarde het leven van Christus openbaren. Dat is het voorrecht van hen die door het geloof de Heer Jezus hebben aangenomen. Maar de Heilige Geest handelt niet alleen in de individuele gelovige, hij werkt ook in het lichaam dat de gemeente is.

Laten we deze waarheden vasthouden, dat onze dierbare Heiland verhoogd is in de hemel bij Zijn Vader en dat Zijn hart niet veranderd is. Hij heeft bovendien de Heilige Geest gezonden om in ons te wonen. Wij hoeven er dus niet meer om te vragen. Maar laten we oppassen dat de Heilige Geest niet bedroefd raakt door ons gedrag. Laten wij in het genot van deze dingen bedenken dat wij de Heer toebehoren en hier op aarde met Hem en voor Hem moeten wandelen.

Bron: Le Messenger Évangélique 1931-341; Titel: Le don du Saint Esprit

UIT DE DUISTERNIS NAAR HET LICHT

DE OVERGANG NAAR HET KONINKRIJK VAN GOD

Hugo Bouter

'(...) opdat zij zich bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God; opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden ontvangen door geloof in Mij' (Hand. 26:18).

Twee aspecten van de bekering

In deze verzen is sprake van twee aspecten van de bekering, en wel:

1. Wij moeten ons bekeren 'van de duisternis tot het licht'.
2. Wij moeten ons bekeren 'van de macht van de satan tot God', opdat wij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden ontvangen door het geloof in Christus.

Wat is het verschil tussen deze beide punten? Het gaat hier om fundamentele tegenstellingen: de duisternis is het domein van de satan, het licht is het terrein waar God woont en werkt. Hij bewoont een ontoegankelijk licht en in Hemzelf is in het geheel geen duisternis. Paulus noemt in dit vers dus eerst het machtsgebied zelf (duisternis resp. licht), en vervolgens de bewoner, nl. de beheersers van de duisternis (de satan) en God Die troont in het licht. Als iemand tot bekering komt, gaat hij van het ene machtsgebied over naar het andere. Het is de overgang vanuit de duisternis naar het licht. Maar zo iemand krijgt ook te maken met een andere Heer, namelijk God Die zowel licht als liefde is.

Het resultaat is ook tweërlei. Ten eerste ontvangt een gelovige vergeving van zonden. Dat regelt het verleden, het leven in de zonde is voorbij. Ten tweede is er ook een geweldige toekomst, een heerlijk erfdeel onder hen die voor God zijn geheiligd, d.i. apart gezet. Wat houdt dat nu precies in? Laten wij in dit verband eens kijken naar een andere passage in het Nieuwe Testament. Het vers in Handelingen 26 vertoont veel overeenkomst met een uitspraak van de apostel Paulus in de brief aan de Kolossenzen (Kol. 1:12-14). Daar zien wij dat de zegeningen die ons geschonken zijn, aanleiding vormen om God de Vader met blijdschap te danken. Dat is natuurlijk ook begrijpelijk in het licht van het grote heil dat ons ten deel is gevallen.

Vier redenen om te danken

Waarom danken wij de Vader? Er worden in Kolossenzen 1 wel vier redenen genoemd om dankbaar te zijn. Wanneer wij als dankbare kinderen allereerst aan de Vader Zelf denken, prijzen wij Hem voor de onuitsprekelijke gave van Zijn Zoon. De Zoon wordt hier heel treffend 'de Zoon van Zijn liefde' genoemd (Kol. 1:13). Tijdens Christus' leven op aarde klonk

er tweemaal een stem uit de hemel, die bevestigde dat Hij de geliefde Zoon van de Vader was (Luk. 3:22; 9:35).

Dat is in feite de hoofdrede voor onze dankbaarheid. Wij zijn in verbinding gebracht met de Veelgeliefde, de Man naar Gods hart. Wij hebben een plaats ontvangen in Zijn Koninkrijk, zoals eens de volgelingen van David een plaats kregen in het rijk van de koning die door God was uitverkoren, de man naar Zijn hart. Wij zijn burgers van een hemels rijk, een rijk waarover 'de Zon' nooit ondergaat, en wij zullen straks ook met Christus in heerlijkheid regeren.

Maar als wij aan onszelf denken, aan onze huidige zegeningen en aan de hemelse positie die wij hebben ontvangen, is er ook alle reden tot dankzegging. Want wij danken met blijdschap de Vader, zo zegt de apostel hier, omdat Hij ons 'toebereid heeft voor het erfdeel van de heiligen in het licht' (Kol. 1:12). Is dat niet geweldig? De Vader heeft ons geschikt gemaakt, d.i. passend, waardig, om erfgenamen van Hem te worden. De rijke erfenis die ons als heiligen of geheiligden ten deel valt, bevindt zich in het licht. Daar woont God, in Wie in het geheel geen duisternis is, en alles draagt daar het stempel van smetteloze heiligheid.

Deze erfenis, die ook 'het erfdeel onder de geheiligden' wordt genoemd (Hand. 20:32; 26:18), herinnert ons aan het erfdeel van de Israëlieten in het land Kanaän. Zij namen het Beloofde Land in bezit na hun bevrijding uit Egypte en de lange tocht door de woestijn. De 'woestijnreis' komt in Kolossenzen 1 niet aan de orde. Wij vinden hier alleen ons 'Egypte' en ons 'Kanaän', onze oorsprong en onze eindbestemming. Wij zijn verlost 'uit de macht van de duisternis' en overgebracht 'in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde'. Wij zijn bestemd voor de hemel en God heeft ons nu reeds 'een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus' (Ef. 2:6).

Onze zonden zijn vergeven en die kunnen ons nooit meer aanklagen.

Wij zijn dus vanuit het domein van de duisternis, waar de satan, zonde en dood regeren, overgebracht in het Koninkrijk van het licht. Wij leven nu reeds in het licht van een nieuwe dag. Geestelijk gesproken bevinden wij ons in de sfeer waar Christus regeert als 'de Zoon van de gerechtigheid', en daarom moeten wij ook wandelen 'als bij lichte dag' (Rom. 13:12-14).

Christus regeert echter als de Zoon van Gods liefde, 'in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden' (Kol. 1:14). Licht en liefde, onuitsprekelijke goddelijke liefde: dat zijn de maatstaven die Hij hanteert. Onze losprijs is betaald door de Man die 'geweldig van vermogen' is, onze Losser, onze Bloedverwant (vgl. het boek Ruth). Onze zonden zijn vergeven en die kunnen ons nooit meer aanklagen. Dat geeft uiteraard ook aanleiding tot eeuwige dank en aanbidding. Wij hebben dus alle reden om de Vader met blijdschap te danken:

1. Hij heeft ons toebered voor het erfdeel van de heiligen in het licht.
2. Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis.
3. Hij heeft ons overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.
4. In Zijn geliefde Zoon hebben wij de verlossing, de vergeving van de zonden.

INLEIDING OP HET BOEK HANDELINGEN

OVER DE VERDELING VAN HET WERK

Kris Tavernier

Algemeen

Het boek 'Handelingen van de apostelen' is het vervolg op het evangelie volgens Lukas. Lukas is de schrijver van beide boeken, de enige niet-Joodse schrijver van het Nieuwe Testament, waarschijnlijk afkomstig uit Antiochië in het huidige Syrië. Zijn evangelie gaat over 'alles wat Jezus is begonnen zowel te doen als te leren, tot op de dag dat Hij werd opgenomen' (Hand. 1:1; vgl. Luk. 1:1-4). Zijn boek 'Handelingen' gaat over wat er daarna verder gebeurd is. Het boek Handelingen staat chronologisch mooi op zijn plaats na de evangeliën, als vervolg daarop. Daardoor krijgen we goed zicht op het ontstaan en het reilen en zeilen van de jonge gemeente (Hand. 2:41-47; 4:32-37; 6:1-6, e.a.p.).

Het boek Handelingen bestrijkt een periode van ongeveer dertig jaar, de begintijd van het christendom. Het evangelie raakte over heel het Romeinse rijk verspreid in slechts één generatie. Het begint met een summier verslag van wat er gebeurde na de opstanding van de Heere Jezus, en het verslag over de Pinksterdag (rond het jaar 33 na Chr.). Het eindigt met de relatieve vrijheid (in gevangenschap) van Paulus in Rome rond het jaar 63 na Chr.

Het boek Handelingen heeft aan het begin een vraag naar de oprichting van het zichtbare koninkrijk door de Heer Jezus Christus (Hand. 1:6,11). Het eindigt met Paulus, die predikt over het koninkrijk van God (Hand. 28:31). Het koninkrijk van God omvat het koninkrijk van de Vader, d.i. het hemelse deel (Matt. 13:43), en het koninkrijk van de Zoon, d.i. het aardse deel (Matt. 16:28). Het is in verborgen vorm al werkzaam, maar wacht op de openlijke oprichting ervan. Zo blik het boek Handelingen vooruit naar het toekomstige Vrederijk en verhaalt het hoe God bezig is om mensen uit alle volken te roepen tot Zijn rijk.

De beide boeken van Lukas zijn gericht aan een zekere Theofilus, een heiden-christen (Luk. 1:3; Hand. 1:1). Beide boeken hebben een universeel karakter, d.w.z. ze zijn geschreven met het oog op alle gelovigen. Lukas, zelf een heiden (zie Kol. 4:10-14), was er aanvankelijk zelf niet bij. Hij heeft echter wel 'alles van voren af aan nauwkeurig onderzocht' en heeft het 'in geregelde orde' opgeschreven (Luk. 1:3). Hij ontplooidde zich tot een nauwkeurig historicus, die bijzonder veel navraag en onderzoek moet gedaan hebben. Dankzij zijn opleiding als arts, zijn kennis van het Grieks en zijn affiniteit met de Joden was hij hier heel bekwaam voor. In het boek Handelingen echter is hij er vanaf hoofdstuk 16:10 regelmatig wel bij. Dat blijkt uit de 'wij-gedeelten', die vanaf dan voorkomen (Hand. 16:10-17; 20:5-21:18; 27:1-28:16). Lukas was toen medewerker van

Paulus, o.a. in Troas en in Filippi (vgl. Kol. 4:14; 2 Tim. 4:11; Fm.:24). Hij was ook bij Paulus, toen deze in gevangenschap was in Caesarea en later in Rome. Waarschijnlijk heeft hij toen zijn twee boeken geschreven.

Het boek Handelingen is een verhalend, geschiedkundig boek. Daardoor verschaft het onder meer heel wat achtergrondinformatie voor de brieven van Paulus. Maar evenzeer bevat het boek heel wat onderwijs en zelfs een behoorlijk aandeel profetie in de vele toespraken, die erin beschreven staan (o.a. Hand. 2:14-36; 3:11-26; 4:8-19; 5:29-32; 7; 13:16-41). Er zijn zeven toespraken van Petrus, elf van Paulus en nog vijf van andere personen.

Getuigen

Het boek Handelingen biedt ook een uitdaging voor elke gelovige vandaag om een getuige te zijn van de Heer Jezus Christus. Het woord 'getuige' komt meer dan dertig keer voor in dit boek. De gelovigen in het boek Handelingen zijn nog steeds voorbeelden voor de gelovigen vandaag. Het geloof, het vertrouwen, de toewijding, de ijver, de vreugde en de liefde van de eerste christenen houden ons vandaag nog steeds een spiegel voor. Ook deze gelovigen van het eerste uur werden geconfronteerd met moeiten, tegenstand, vervolging, frustratie, naijver, verdriet en allerlei problemen.

De naam 'Handelingen' is typerend voor het geloofsleven van de eerste christenen. Zij waren niet slechts hoorders, maar evenzeer daders (vgl. Jak. 1:22; 2:17). Hoe bent u een getuige?

De handelingen van de Geest

Het boek Handelingen bevat niet zozeer de 'handelingen van de apostelen', als wel de 'handelingen van de Heilige Geest' – echter door middel van de apostelen. De naam 'Heilige Geest' komt meer dan vijftig keer voor in dit boek. De apostelen waren zendelingen, getuigen en zo is het met alle gelovigen sindsdien. Mensen zijn de instrumenten geworden in de werkzame hand van God, die nog steeds verder gaat met het zoeken en redden van het verlorene (Luk. 19:10). Het evangelie, de blijde boodschap, gaat over heel de aarde. Het begon in Jeruzalem en het gaat over heel de aarde, tot in de kern van het toenmalige wereldrijk (Rome). Met deze aankondiging eindigt het evangelie van Lukas, en begint het boek Handelingen (Luk. 24:47; Hand. 1:8). In het boek Handelingen zien we hoe God het evangelie verspreidt over heel de aarde: vanuit Jeruzalem over heel Israël, naar het huidige Syrië, Turkije, Griekenland, tot in Rome.

De Heere Jezus heeft verschillende malen de zending van de Heilige Geest aangekondigd (Joh. 14:16,17; 15:26; 16:7,13; Luk. 24:49; Hand. 1:8). De vervulling daarvan vinden we in Handelingen 2, de uitwerking daarvan door heel het boek Handelingen heen. Ook voor de rest van het Nieuwe Testament was Zijn komst van wezenlijk belang. Want de Heilige Geest zou:

- leren en indachtig maken (Joh. 14:26): de vier evangeliën;
- van Christus getuigen (Joh. 15:26): de Handelingen;
- in de waarheid leiden (Joh. 16:13): de brieven;

- de toekomstige dingen verkondigen (Joh. 16:13): de Openbaring.

Het doel van Lukas' schrijven

Het is Lukas' bedoeling om verslag te doen van de verbreiding van het evangelie. Dat blijkt ook uit de zevenvoudige vermelding over *groei* van de gemeente (Hand. 2:47; 6:7; 9:31; 12:24; 16:5; 19:20; 28:30-31). Er is ongetwijfeld nog heel wat meer gebeurd in de dertig jaar waarover dit boek handelt. Lukas heeft echter een selectie gemaakt uit de gegevens, die van belang zijn in het kader van zijn verhaal over de voortgang van het evangelie. Dat lijkt mij de bril waardoor we dit boek moeten lezen. Dan begrijpen wij waarom Lukas de zaken heeft opgenomen heeft die in dit boek staan.

Hij geeft daarom uitgebreid aandacht aan de bedieningen van resp. Petrus, Paulus, Stefanus, Filippus, en aan het gebeuren bij Cornelius. Van de overige apostelen en andere dienstknechten wordt heel wat minder melding gemaakt. Het feit dat Petrus en Paulus het meest genoemd worden, heeft te maken met het aandeel dat zij hadden in de verspreiding van het evangelie. *Petrus* opende met zijn sleutels het koninkrijk voor verschillende groepen van mensen. *Paulus* bracht het evangelie meer uitgebreid aan de heidenen, en hij had openbaringen over de gemeente.

Dat was nu eenmaal de bediening waartoe zij geroepen waren. Ook de dienst van Stefanus en die van Filippus was van belang voor de verspreiding van het evangelie, daarom wordt er aandacht aan gegeven. We mogen niet de fout maken om Petrus en Paulus te verheerlijken boven de anderen. Dat kan beslist niet de bedoeling geweest zijn van Lukas. Ook in onze tijd moeten we waken om zo te kijken naar mensen! Bijzonder is dat Lukas de dienst van Petrus en Paulus evenwichtig voorstelt, als om dit nog eens te onderschrijven:

- Petrus genas een verlamde (3:1-11), en zo deed ook Paulus (14:8-18).
- Petrus' schaduw was voldoende voor genezing (5:15-16), bij Paulus waren het zijn zweet- of gordeldoeken (19:11-12).
- De Joden waren jaloers op het succes van Petrus (5:17), en evenzeer op dat van Paulus (13:45).
- Petrus rekende af met een tovenaars (8:9-24), en zo deed ook Paulus (13:6-11).
- Petrus wekte iemand op uit de dood (9:36-41), en ook Paulus deed dat (20:9-12).
- Petrus en de andere apostelen deden vele wonderen (Hand. 2:43; 5:12), en zo deden ook Paulus en Barnabas (Hand. 14:3; 15:12).

Zo werkte de Heer mee vanuit de hemel en bevestigde de prediking van de gelovigen door allerlei tekenen (Mark. 16:20). De Heilige Geest handelde op aarde in en door de gelovigen (Hand. 1:8). Het boek Handelingen mag dan afgesloten zijn, maar de handelingen van de Heilige Geest gaan nog steeds door. Het is nog niet afgelopen (vgl. 2 Petr. 3:9). Mag het nu ook via u gaan? Hoe dient u zich aan?

Indeling

De indeling wordt door het boek zelf aangegeven in Handelingen 1:8 – '(...) u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het einde van de aarde'.

- getuigen in Jeruzalem (Hand. 1-7);
- getuigen in Judea en Samaria (Hand. 8:1-11:18);
- getuigen tot aan het einde van de aarde (Hand. 11:19-28:31).

Deze indeling kunnen we in verband brengen met de 'sleutels van het koninkrijk der hemelen', die aan Petrus gegeven waren (Matt. 16:19). Het is telkens Petrus die het koninkrijk der hemelen opent voor een nieuwe bevolkingsgroep: ten eerste in Jeruzalem voor de Joden (Hand. 2), vervolgens in Judea en Samaria voor de half-Joden (Hand. 8), en ten slotte voor de heidenen (Hand. 10). Het heil in Jezus Christus is voor *alle* mensen.

Overzicht

Hoewel het boek 'Handelingen van de apostelen' heet, gaat het hoofdzakelijk over de dienst van twee personen, nl. Petrus en Paulus. Dat geeft een leidraad voor een overzicht¹.

De dienst van de apostel Petrus e.a.

- Voorbereiding van de getuigen (Hand. 1).
- Het getuigenis aan de Joden (Hand. 2:1 - 7:60)
- Het getuigenis aan Judea en Samaria (Hand. 8:1 - 11:18)
- Het getuigenis aan de heidenen (Hand 11:19 - 12:23)

De dienst van de apostel Paulus e.a.

- Paulus in vrijheid (Hand. 12:24-21:26), met daarin de drie zendingsreizen van Paulus.
- Paulus in gevangenschap (Hand. 21:27-28:31).

Wanneer we dit overzicht samenbrengen met de indeling, dan zien we duidelijk dat Petrus de apostel van de Joden was, terwijl Paulus de apostel van de heidenen, de volken was (zie Gal. 2:8, 9).

1) Dit overzicht is ingekort. Het volledige overzicht kunt u vinden in artikel [OS1355](#) op oudesporen.nl

*‘Wij zouden moeten steunen op het Woord,
zoals David steunde op zijn harp
en er muziek uit voortbracht’ (JGB).*

HOE EINDIGT 2 PETRUS 3:10?

Gerard Kramer

De Helix Nebula (wikimedia)

In de Bijbelvertalingen die in Nederland veel gebruikt worden, eindigt 2 Petrus 3:10 niet steeds op dezelfde manier. We gaan in dit artikel onderzoeken hoe we de verschillen kunnen verklaren:

SV	de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen <i>verbranden</i> .
HSV	de aarde en de werken daarop zullen <i>verbranden</i> .
NBG 1951	de aarde en de werken daarop zullen <i>gevonden worden</i> .
VH 1966	de aarde en de werken daarop zullen <i>verbranden</i> .
Telos 1982/2018	[de] aarde en de werken daarop zullen <i>gevonden worden</i> .
NBV '04	de aarde <i>wordt blootgelegd</i> en alles wat daarop gedaan is, <i>komt aan het licht</i> .
NBV '21	de aarde en alles wat daarop gedaan is, <i>verdwijnt</i> .
Naardense Bijbel	én de aarde én de werken op haar verricht, zullen <i>te vinden blijven</i> .

Wat staat er in de handschriften?

De in de oudste Griekse handschriften voorkomende variant is 'zullen gevonden worden', als weergave van Gr. *heurethèsetai*. Hierop gaan NBG'1951, Telos, NBV'04 en de Naardense Bijbel terug.

Andere, latere varianten zijn:

- *ouch heurethèsetai*, 'zullen niet gevonden worden';
- *heurethèsetai luomena*, 'zullen vergaan gevonden worden', oftewel 'zullen blijken te zijn vergaan';
- *katakaèsetai*, 'zullen verbrand worden / verbranden'; hierop gaan de SV en HSV terug.
- *afanisthèsontai*, 'zullen verdwijnen'; hierop gaat NBV '21 terug.

De eerste variant en de laatste twee varianten van dit lijstje zijn het minst problematisch, want ze zijn op het eerste gezicht begrijpelijk en geven een goede zin. Verreweg de moeilijkst te begrijpen variant is 'zullen gevonden worden'. Die verklaart dan ook het best het ontstaan van de andere varianten en *conjecturen*, oftewel *intelligente gissingen*. Men suggereert dan een stukje tekst dat de originele tekst zou kunnen zijn, omdat men het idee heeft dat die originele tekst niet meer in de handschriften terug te vinden is.

Een conjectuur mag echter pas overwogen en voorgesteld worden als de tekst die op de handschriften is gebaseerd, geen enkele zinnige betekenis heeft. Het is m.i. zeer de vraag of dit ook hier het geval is.

Conjecturen

Ik geef een paar voorbeelden van zulke *conjecturen*:

- *puroothèsetai*, 'zullen met vuur bewerkt worden';
- *ekpuroothèsetai*, 'zullen totaal verbrand worden';
- *rhuèsetai / reusetai*, 'zullen stromen';
- *surrhuèsetai*, 'zullen samenstromen';
- *arthèsetai*, 'zullen weggenomen worden';
- *heusetai*, 'zullen verzengen', 'zullen verschroeien';
- *krithèsetai*, 'zullen veroordeeld worden';
- *iathèsetai*, 'zullen genezen worden', 'zullen genezen'.

Voor alle zekerheid: deze conjecturen komen in geen enkel handschrift voor, maar zijn bedenkzels, of liever wanhoopspogingen van uitleggers en tekstcritici die het idee hebben dat op basis van de handschriften in dit geval de oorspronkelijke tekst niet kan worden gereconstrueerd. Naar mijn mening zijn echter ook sommige van deze conjecturen nogal bijzonder, om niet te zeggen bizar.

De voorkeursvariant

De m.i. terecht in de moderne wetenschappelijke tekstuitgaven van het Griekse Nieuwe Testament afgedrukte voorkeursvariant is: 'zullen gevonden worden'. Die kan naar de mening van diverse uitleggers prima worden verklaard als 'zullen aan het licht komen', 'zullen niet aan Gods oordeel ontsnappen' – de mensen op aarde niet, en ook niet wat zij op die aarde hebben gedaan. Vergelijk ook het enigszins vergelijkbare gebruik van 'gevonden worden' in vers 14, even verderop: 'Daarom, geliefden, daar u deze dingen verwacht, beijvert u onbesmet en onberispelijk voor Hem *te worden gevonden* in vrede' (cursivering van mij, GHK).

Hoe dan ook geldt: Niets en niemand ontsnapt aan Gods onderzoekend oog! De schrijver van de brief aan de Hebreeën schrijft: 'Immers, onze God is een verterend vuur' (Hebr. 12:29; vgl. Deut. 4:24), en op een andere plaats: 'En geen schepsel is voor Hem onzichtbaar, maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Hem met Wie wij te doen hebben' (Hebr. 4:13).

HET BOEK PREDIKER

DEEL 11 - EEN EN AL VLUCHTIGHEID

Ger de Koning

Pred. 4:17 | Naderen tot God om te luisteren

Tot en met *vers 16* gaat het om vormen van gemeenschap tussen mensen onderling, of het ontbreken ervan. Vanaf *vers 17* wordt ons oog gericht op de behoefte aan een grotere en betere vorm van gemeenschap: de gemeenschap met God. De Prediker zegt niet dat het zoeken daarnaar 'vluchtig' en 'najagen van wind' is. Hij wijst er wel op dat het op de juiste manier moet gebeuren, in het besef van Wie God is en wie de mens is in vergelijking met Hem. Het gaat om een gepast naderen tot God (vgl. Ex. 3:5; Joz. 5:13-15; Joh. 4:23-24).

Wie tot God in Zijn huis nadert, moet op zijn voeten letten (*vers 17*). Het gaat er natuurlijk om dat iemand zijn hart bewaart, maar de toestand van het hart wordt zichtbaar in de weg die de voeten gaan (vgl. Spr. 1:15; 4:26-27). Wie naar Gods huis gaat, moet zich ervan bewust zijn dat hij niet een gewoon huis nadert. Het huis van God staat op elke plaats waar God Zich openbaart (Gen. 28:17,22), maar het is zeker ook de tempel, die hier bedoeld zal zijn.

De Prediker richt zijn oog op de mens die aanbidt. Hij heeft tot nu toe tot zijn gehoor in de 'ik' vorm gesproken, vanuit zijn positie als waarnemer. In het komende gedeelte spreekt hij vermaningen uit. Net als de profeten roept hij op tot waarachtige godsdienst. Hij richt zich tot personen die het goed bedoelen, maar schuldig onwetend zijn over God. Het zijn de mensen die van zingen houden en met plezier naar de kerk gaan, maar die slechts met een half oor luisteren en er nauwelijks toe komen te doen wat ze zich hebben voorgenomen voor God te doen.

Je kunt beter komen 'om te luisteren', dan als dwazen of op een dwaze manier – alleen voor de vorm, zonder dat het hart erbij betrokken is – 'een offer te geven'. 'Luisteren' heeft de dubbele betekenis van 'aandachtig letten op' en 'gehoorzamen'. Die beide aspecten van luisteren vindt God belangrijker dan welk offer ook (1 Sam. 15:22; Spr. 21:3).

Het offer is een offerdier dat is gedood om aan God te offeren en dat daarna als gemeenschapsmaaltijd dient. Het is een vredeoffer. Een slachtoffer kan devalueren tot een eetfestijn, waarbij totaal niet meer aan God wordt gedacht. De Prediker heeft bij zijn opmerking hierover mogelijk dit misbruik voor ogen gehad. Het gaat hem er niet om dat er niet meer geofferd moet worden, maar dat dit met de gepaste eerbied moet gebeuren.

De genade van God, hoe groot die ook is, mag nooit een excuus zijn om met Hem een loopje te nemen. Mensen nemen God niet serieus als ze menen dat ze Hem kunnen

naderen met vrome, maar inhoudsloze woorden en daarbij ook nog eens lichtzinnig met heilige dingen omgaan (vgl. Matt. 7:21-23; 23:16-18; 1 Kor. 11:27-29). Ze hebben er geen idee van dat ze kwaad doen en spelen de vermoorde onschuld als er op de huichelachtigheid van hun houding worden gewezen. Er is echter geen sprake van onschuldige onwetendheid, maar ze zijn schuldig aan het onteren van God. Ze hadden beter moeten weten.

Pred. 5:1-2 | Spreek bedachtzaam voor Gods aangezicht

Jakobus zegt in zijn brief in algemene zin: 'Laat ieder mens echter snel zijn om te horen, traag om te spreken' (Jak. 1:19). Wat in algemene zin voor mensen onderling geldt, geldt in bijzondere mate voor onze omgang met God, met wat wij tegen Hem zeggen (*vers 1*). Haastigheid van geest is altijd verkeerd, maar vooral in het gebed.

Het gaat hier, gelet op het verband, hoogstwaarschijnlijk om het overhaast en ondoordacht doen van een gelofte. Ondoordacht uitgesproken woorden weerspiegelen het innerlijke leven, want de mond spreekt vanuit het hart. Net zoals het niet op uiterlijke offerdienst aankomt, zo komt het in onze gebeden ook niet op een omhaal van woorden aan.

Er is niets tegen lang bidden. De Heer Jezus bad ook een keer de hele nacht door (Luk. 6:12). Tegen ons wordt gezegd dat we voortdurend moeten bidden (Luk. 18:1; 1 Thess. 5:17). God is wel tegen lange gebeden die voor de schijn van godsdienstigheid worden gedaan, zoals de farizeeën dat doen (Mark. 12:40), en tegen het gebruik van een omhaal van woorden zoals de volken dat doen (Matt. 6:7-8).

We moeten ons realiseren Wie en waar God is, en wie en waar wij zijn. God is in de hemel, de plaats van Zijn heerlijkheid en Zijn bestuur. De contrasten zijn: God en de mens, en de hemel en de aarde. God overziet en controleert alles; de mens weet daarbij vergeleken helemaal niets. In dat licht is het pure aanmatiging God voor ons karretje te spannen door grote geloften te doen die we zeggen te zullen inlossen als Hij ons geeft wat we wensen.

Ons ongeduld staat tegenover Zijn grootheid. De nietigheid van de mens tegenover de grootheid van God moet van de mens een smekeling maken en hem ervoor waarschuwen niet als God te willen zijn. God gelijk willen zijn is de oorsprong van de zonde.

Vers 2 sluit op het voorgaande aan, wat we zien aan het woord 'want'. Het maakt duidelijk dat er sprake is van oorzaak en gevolg in ons naderen tot God. Ongeduld in het gebed wordt veroorzaakt door een veelheid aan

Lees aub elke keer het tekstgedeelte erbij uit de HSV vertaling.

bezigheden. Zware verantwoordelijkheden in het dagelijkse werk kan onze concentratie in het bidden hinderen en tot ongeduld in het bidden leiden. De dwaas zal daarom in zijn gebed een stortvloed aan woorden uiten, zonder dat het enig effect sorteert.

Gebed vereist rust en vertrouwen, ook al is de aanleiding om te bidden nog zo dringend. De eerste bijeenkomst van de gemeente om te bidden geeft een mooi voorbeeld (Hand. 4:24-31). We lezen eerst dat de gemeente tot God nadert om Hem te aanbidden. Vervolgens wordt de Schrift aangehaald en dan komt de smeekbede, gevolgd door het antwoord. De veelheid van woorden die de dwaas in Gods tegenwoordigheid gebruikt, is het gepraat dat vergeleken kan worden met een droom die ontstaat door veel bezigheid. Het gepraat van de dwaas is net zo onwerkelijk als een droom. Een overmaat aan woorden moet wel tot dwaasheid leiden, evenals een overmaat aan bedrijvigheid tot warrige dromen leidt.

Gebed vereist rust en vertrouwen, ook al is de aanleiding om te bidden nog zo dringend.

Het is iets waartoe ieder mens kan vervallen. Zoals iemand door te veel bezigheden overdag 's nachts gaat dromen, zo gaat iemand door te veel praten gemakkelijk dwaze woorden uitkramen. Wie te druk is, krijgt nachtmerries; wie teveel woorden gebruikt, is een dwaze flapuit en babbelkous.

Pred. 5:3-6 | Kom na wat u belooft en vrees God

In de voorgaande verzen gaat het over de algemene dienst aan God. In dit gedeelte gaat het over een speciale oefening: het doen van een gelofte. Het is geen waarschuwing tegen het doen van geloften, maar tegen het doen en niet nakomen ervan (vers 3; Num. 30:2). Zoiets doet alleen een dwaas. Hanna deed een gelofte en kwam die na (1 Sam. 1:11,26-28; Ps. 76:12).

Het is ook van belang een gelofte direct na te komen en het nakomen ervan niet uit te stellen. Direct doen wat er is beloofd, is het beste bewijs van de oprechtheid van de gedane gelofte. Mensen beloven God vaak iets als Hij hen uit de problemen helpt (Gen. 28:20-22). Ze zeggen dat ze God zullen gaan dienen als Hij hen helpt. Als er echter geen levende relatie met Hem is, vergeten ze hun belofte zodra ze de verhoring hebben gekregen.

Het doen van een gelofte was niet verplicht, maar vrijwillig (vers 4; Deut. 23:21-23). Je kunt beter terughoudend zijn in het doen van een belofte dan in het nakomen ervan. Zij die God vrezen zullen:

1. God niet snel geloften doen;
2. als ze een gelofte hebben gedaan, ernst maken met het vervullen ervan;
3. gebroken geloften als zonden belijden en er berouw over hebben.

Het gaat hierbij steeds om beloften die in overeenstemming zijn met Gods Woord. Herodes had op zijn belofte moeten terugkomen en die moeten verbreken (Matt. 14:6-9). Hij had moeten belijden dat hij zichzelf schromelijk had overschat met het doen van een dergelijke belofte en erop terug moeten komen voor Gods aangezicht. Omdat hij echter leefde voor het aangezicht van mensen, wilde hij zijn gezicht niet voor hen verliezen en voerde zijn goddeloze

belofte uit. Niemand mag zichzelf aan een gelofte houden die met zonde is verbonden. Iemand kan daar ook niet door anderen, mensen of de duivel zelf, aan worden gehouden. Een dergelijke gelofte moet verbroken worden onder belijdenis en in de naam van de Heer Jezus.

De Prediker geeft de opdracht dat we onze mond niet zullen toestaan iets te zeggen waardoor we tot zonde zouden komen (vers 5). Met 'uw vlees' wordt de hele mens bedoeld. Onze woorden raken ons hele wezen, ze trekken ons hele wezen mee in de richting van ons spreken. Wat er uit onze mond komt, brengt ons dichterbij God of voert ons verder bij Hem vandaan.

'De engel' is de vertegenwoordiger van God, Zijn boodschapper. Dat kan de priester zijn, in wiens tegenwoordigheid de gelofte is gedaan (Lev. 5:4-5; Mal. 2:7). Het kan de boodschapper zijn die de priester naar iemand stuurt om hem aan zijn gelofte te herinneren.

God neemt het niet nakomen van een gelofte hoog op. Hij wordt 'zeer toornig' als we iets met onze mond beloven, als we iets zeggen te zullen doen, en we doen dat niet. Het verachten van een gelofte betekent het verachten van Hem, voor Wiens aangezicht de gelofte is gedaan. Hierbij past een van de spreuken die de Prediker eerder heeft uitgesproken: 'Het is een valstrik voor een mens ondoordacht een heilige [gelofte] te doen, en [pas] daarna de [gedane] geloften te overwegen' (Spr. 20:25).

Als we een gelofte niet nakomen, kan God daar niet straffeloos aan voorbijgaan. We zullen Zijn oordeel ervaren doordat Hij het werk van onze handen afbreekt. We hadden eerst onze gelofte moeten nakomen, maar we zijn voor onszelf aan het werk gegaan. Dat werk gebeurt in ongehoorzaamheid. Daarom richt Hij het te gronde.

Geloften werden vaak gedaan met het oog op succes in het werk. Een voorbeeld hiervan is het land, waarvan men door het doen van een gelofte hoopt dat het veel zal opbrengen. Als de gelofte niet wordt nagekomen, zullen de overtreders juist daarin worden gestraft en wordt de zegen die zij wensten, veranderd in een vloek met als gevolg dat er helemaal geen opbrengst is.

De lichtvaardig uitgesproken geloften van vers 5 zijn niet meer dan een woordenspel, een dagdromerij (vers 6). De mens is geneigd zijn illusie mee te dragen als hij belooft of aanbidt, zonder zich bewust te zijn dat hij in de tegenwoordigheid van de Hoogheilige is. Het is alsof hij in dromenland leeft, zonder realiteitszin. Aan een dergelijke situatie kan de mens alleen ontkomen door God te vrezen. Dat houdt in dat hij zich ervan bewust is voor Gods aangezicht leven, en dat laat zien door Hem te erkennen en te eren. Dan zal hij op zijn woorden letten en geen lichtzinnige geloften doen die hij toch niet van plan is na te komen.

Wie God vreest, hoeft niets en niemand anders te vrezen. Zo iemand kan tegen de satan zeggen: 'Omdat ik God vrees, hoef ik jou niet te vrezen.' Zo iemand zal zijn gelofte houden: 'Heeft hij gezworen tot [zijn] schade, [zijn eed] verandert hij evenwel niet' (Ps. 15:4b).

Pred. 5:7-8 | Onderdrukking hoeft ons niet te verbazen

De Prediker volgt in dit boek niet een bepaald patroon, een duidelijke voortgang van een onderwerp. Hij geeft zijn

waarnemingen weer zonder op een eventueel verband tussen de onderwerpen te letten. Het kan zijn dat hij zomaar van het ene op het andere onderwerp overgaat.

We zien dat hier ook. Hij verlaat het onderwerp van het naderen tot God en wijst vanaf vers 7 tot Prediker 6:12 op situaties rondom het thema armoede en rijkdom, met als hoofdgedachte: hoe meer rijkdom, hoe meer corruptie. De achterliggende gedachte lijkt te zijn dat rijkdom vaak door corruptie of onderdrukking wordt verkregen. Het beroven van recht en gerechtigheid wijst op een kromme rechtspraak.

In vers 7 wijst hij op het aloude afschuifstelsel, drijvend op jaloersheid, waarbij een steeds hogere verantwoordelijkheid wordt gesteld. Dat gaat door totdat de hoogste en ongenaakbare verantwoordelijke is bereikt, die echter zelf ook alle verantwoordelijkheid afwijst. Iedereen die macht heeft over een ander, ontloopt zo zijn eigen verantwoordelijkheid. Door de bureaucratie en ambtenarij worden de burgers van het kastje naar de muur gestuurd, met eindeloze vertragingen en excuses en zonder dat ze krijgen waarop ze recht hebben. De cultuur van de zelfverrijking krijgt steeds meer aanhangers. Iedereen is alleen bezig zijn eigen zakken te vullen.

De Prediker spreekt niet over een dorp of een stad, maar over *'het gewest'*, waarmee een groter deel van het land wordt bedoeld, misschien zo iets als een provincie (vgl. Ezra 5:8). Onderdrukking vindt onder nagenoeg alle regeringen en op alle bestuursniveaus plaats. Het gebeurt vooral door de lagere overheden in de provincies die ver weg liggen van het centrum van de regering.

De Prediker roept niet op tot revolutie om aan die cultuur een einde te maken. Nuchter stelt hij dat we ons er niet over moeten verwonderen. Het is ingebakken in het systeem en onuitroeibaar. In veel landen is er onderdrukking en onrecht.

Dit komt omdat een egoïstische hogergeplaatste door een net zo egoïstische nog hogergeplaatste wordt uitgebuit en begeleid, die op zijn beurt onder een hogergeplaatste valt, enzovoort. Omdat iedere hogergeplaatste de direct onder hem geplaatste uitbuit, zal de ondergeschikte hetzelfde doen bij hen die aan hem ondergeschikt zijn. Het volk lijdt onder dit patroon van wanbestuur.

Vers 8 schijnt een tegenhanger van vers 7 te zijn. Bij alle bureaucratie is het een voordeel als er een stabiel punt van gezag is: een koning die aandacht heeft voor de landbouw (2 Kron. 26:10). Er is onder de inwoners van een land onderscheid in sociale status, maar iedereen is afhankelijk van *'de opbrengst van het land'*. Zelfs *'een koning'*, de man die als hoogste autoriteit aan de top van het volk is geplaatst, *'wordt gediend met [de opbrengst van] het veld'*. Als het land goed wordt bewerkt en er een eerlijke verdeling is, brengt het land genoeg op voor iedereen.

Ook de koning is voor het onderhoud van zijn gezin afhankelijk van wat het land opbrengt. De koning die goed regeert, beschermt de boer door een juiste wetshandhaving. Hij beseft dat hij voor zijn onderhoud van de boer afhankelijk is. De koning is een knecht van het land. Zo'n koning zal, in plaats van als de hoogstgeplaatste hen die onder hem staan te onderdrukken en zich ten koste van hen te verrijken, in gerechtigheid regeren en iedereen in de opbrengst van het land laten delen.

Wat een zegen is het als een koning, de hoogste autoriteit, het welzijn van het land zoekt. Hij is geen uitbuiters, hij zoekt niet door oorlog zijn grondgebied te vergroten, maar is iemand die zijn grondgebied beschikbaar stelt voor de akkerbouw, waardoor iedereen van de opbrengst ervan kan genieten. Wij mogen in het licht van het Nieuwe Testament denken aan de Heer Jezus. Hij is de Koning Die het welzijn van Zijn land, Zijn koninkrijk, en al Zijn onderdanen zoekt.

IN DE STORM

HANDELINGEN 27:20-22; 28:1

Johan Schep

Paulus was eerst in de gevangenis en later in de storm terechtgekomen, omdat hij de Heere Jezus had gehoorzaamd bij het brengen van het rijke evangelie aan de niet-Joden (Hand. 22:21-22). Paulus reisde mee als gevangene op dit schip. Hij was als gelovige in de Heere Jezus een deel van Gods gemeente en hij was omringd door Joden en niet-Joden, die niet bekeerd waren (1 Kor. 10:32). Zij waren, zoals Paulus later schrijft, nog geestelijk dood (Ef. 2:1-3). Zij leefden in het domein van de satan, zoals de hele wereld in de macht van de boze verkeert (Kol. 1:13; 1 Joh. 5:19).

Paulus had niets voor die reis betaald, zoals destijds Jona, die ongehoorzaam was geweest en niet aankwam. In het pad van de gehoorzaamheid kwam Paulus wel veilig aan (Hand. 28:1).

Allen die godvruchtig willen leven, gaan door stormen heen en worden vervolgd (2 Tim. 3:12). Het is nu niet zoals onder het oude verbond (Deut. 28:1-14).

In het pad van de gehoorzaamheid ondervond Paulus een periode zonder licht en zonder eten (Hand. 27:20). Het pijnlijke was dat zij niet naar Paulus hadden geluisterd. Daarom zat hij als gevolg van hun eigenwijsheid met hen in dezelfde storm. Paulus was omringd door mensen, die alle hoop opgegeven hadden (Hand. 27:10-11). Gods Woord werd net zoals nu genegeerd. Zij waren wel gewaarschuwd!

Uw grimmigheid leunt zwaar op mij. U hebt mij neergedrukt door al Uw golven (Ps. 88:8). In die tijd van hopeloosheid midden in de storm stond Paulus op en sprak woorden van hoop. Er staat: *'Maar nu'* (Hand. 27:22). Paulus bemoedigde hen en zei dat allen veilig zouden aankomen. Hij was een gevangene, maar hij eindigde als de kapitein van het schip. Laten wij in deze tijd ook woorden van hoop en van zekerheid spreken.

Ga alstublieft ook inzien dat u of jij, die de waarheid – de Heere Jezus – kent niet blijft zwijgen, want iedere gelovige is belangrijk op de plaats waar hij door God gebracht is. Dankzij Paulus die naar Rome moest, kwamen die 276 anderen ook veilig aan.